

ΤΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΚΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ

ΤΟΥ ΜΕΓ'Ν ΡΗΝΤ

ΙΖΟΛΙΝΑ Η ΜΕΞΙΚΑΝΗ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Ο λοχαγός Βάρφιλδ, εύρισκόμενος επί κεφαλής άνακτων στο Μεξικό, την εποχή που η Αμερική έμάχητο για να καταλάβη και ύπαιθρον την χωραν αυτήν, βλέπει μία μέρα έναν ύπαιστο Μεξικανό να νά τωρον έρωτας επί τού γοριού του καταλυμού του και να φεύγη καλάστων προς την πεδιάδα, παρά τίς κραυγές και τούς πυροβολισμούς τών φρουρών. Ο λοχαγός ύποψιάζεται ότι πρόκειται περί κατασκόπου και τόν καταδιώκει έριπτος. Έπειτα δέ από λυσσώδες κυνηγητό, έπειδή ό μυστηριώδης νέος δέν σταματά, αναγκάζεται να πυροβολήση και να σκοτώση τ' άλογό του. Έτσι ό ύπαιστος ίπιπέος πέφτει στα χέρια του, μα δέν πρόκειται περί νέου, άλλα περί μιάς νεαρότατης και όμορφότατης νέας, μιάς χορευτικής και τολμηρής άμαζόνος, τής 'Ιζολίνας δέ Βάργας. Ο λοχαγός Βάρφιλδ έρωτεύεται την νέα και τήν άλλη μέρα κιάσας πηγαίνει στο σπίτι της για να έπιτόση για τόν Αμερικανικό στρατό πέντε χιλιάδες βόδια. Η έπιτάσις γίνεται χωρίς έπιεσόδια, γιατί ό πατέρας τής 'Ιζολίνας, ό δόν Ραμόν δέ Βάργας, συμπάσκει κρυφα τούς Αμερικανούς. Στο σπίτι όμως τού δόν Ραμόν βρίσκεται ό άνηψος του, ό τροφός τ' 'Ιχούρρα, ένας νέος Μεξικανός, με καρδιά θηρίου, έχρος άποσιούς τών Αμερικανών και έρωτευμένος με την 'Ιζολίνα. Μόλις άντικρύζει τόν 'Ιχούρρα ό ύπολοχαγός Χολιγκουούρδ, όστις συνοδεύει τόν λοχαγό Βάρφιλδ, γίνεται έξω φρενών, άφρίζει από λύσσα και ριχνεται έναντι του, για να τόν σκοτώση, κραυγάζοντας: «—'Ιχούρρα, σατανά, θά σ' έκδικηθώ!...». Ο 'Ιχούρρα σέβγει προς τή βασίς και ό Χολιγκουούρδ τόν κυνηγά έπίσσω φρενυσμένης... Δέν τόν προστένει, άλλα όρκίζεται να τόν σκοτώση όπου κι' άν τόν βρή. Ο Χολιγκουούρδ μισεί τόν 'Ιχούρρα κι' έχει όρκοιστεί να τόν έκδικηθί, γιατί ό άθλιος αυτός, έδολοφόρησε, μπρός στα μάτια του, τόν άδελφό του, όταν, πρό έτών, τούς είχε πιάσει δι' άσχηράς πρόσδοσας αιχμαλώτους. Στο μετόδύ ό λοχαγός Βάρφιλδ άγωνιά, γιατί βρίσκεται μακριά άπ' την 'Ιζολίνα. Ποθεί να τή συναντήση κι' κάθε βραδιά. Κι' ό πόθος τού έκπληρωθεί. Δίδεται ένας μιά-άλλος γορσε άπό τόν στρατηγό, στην κοντινή πόλι, στην όποια καλούνται και έλοι οι Μεξικανοί προχόντες. Στο γορσό αυτό ό Βάρφιλδ άναζητεί άγωνιαώς την 'Ιζολίνα μεταξύ τών μεταμφιεσμένων κυριών. Μά ένώ νομίζει ότι την ανακαλύπτει, βρίσκεται μπρός σε μία μυστηριώδη...άραπνια!...

(Συνέχεια έκ τού προηγουμένου)

—Μου είπατε πως δέν σάς ένδιούφερι καμιά άλλη κυρία έ-δύ μέσα. Καί έμωσ, πρό όλίγου...

—Τί συνέθη πρό όλίγου, δεσποινίς;

—Πρό όλίγου έτρέγατε πίσω από ένα κίτρινο ντόμινο.

—Τό προσέειτε αυτό;

—Ναι, τό άντελέγηθην.

—Και είδατε τί συνέθη;

—Βέβαιως. Τό κίτρινο ντόμινο ήταν μία μαύρη, στην όποια φερθήκατε σκληρά, και ό άξιωματικός που την έχορνε και σεις, με την παράξενη περιέργεια σας.

—Ναι... Αυτό είν' άλήθεια. Μά ήταν τόση ή κατάπληξις μας!

—Έτσι λέτε; Κι' όμως, δέν φέρονται έτσι σε μία κυρία. Άν, επί παραδείγματι, ήμουν κι' έγώ μία μαύρη όπως έκείνη;

—Σεις μαύρη! Άδύνατον... Τά μάτια σας που λάμπουν κάτω από την προσοπίδα, τα κοψά γαυνομένα χεράκια σας, τα κομψότατα πόδια σας, τό λυγρό σας άνάστημα, σάς διαψεύδουν.

—Λέτε;

—Είμαι βέβαιος. Καί γι' αυτό θά σάς παρακαλέσω να θυλάτε τή μάσκα σας. Θέλω να θαυμάσω τό ύραίο, τό γοητευτικό σας πόσιονο.

—Προσέξτε, κύριε λοχαγέ!... Μπορεί να θρεθήτε πρό κανενός τέρατος...

—Τέρας σεις; Άδύνατον.

—Επιμένετε, λοιπόν;

—Ναι, σάς ικετεύω, μόλι-στα!

—Πολύ καλά... Άφού τό θέ-λετε, άς γίνη τό θέλημά σας. Κι' άμέσως ή ντάμα μου σήκωσε τα κοψά της χεράκια κι' έλυσε τή μάσκα της. Κεραυνός άν με χτυπόισε τή στιγμή αυτή, δέν θά εσά-στιζα τόσο. Θεέ μου, ήταν ή ίδια ή μαύρη, ή ίδια ή άρα-πνια τού κίτρινου ντόμινου!... 'Ημουν ζυπητός ή νεϊρού-δου μου;

Χωρίς να μπορώ να άρθρώσω λέξι, χωρίς να μπορώ να σταθώ καν στα πόδια μου, διέσχισα τρικλιζόντας τήν αβουσα και θυγήκα έξω... Μά στην εξώθωρα στάθηκα. Μιά άκατανίκη-τή περιέργεια με τραβούσε να ξαναγυρίσω στην αβουσα. Ξαναπατήκα λοιπόν μέσα και τό θέλημα μου έπεσε πάνω στην μαύρη, ή όποια στεκόταν στην άλλη άκρη τής αβουσίας.

Νέα άνοστάτως με κατέλαβε, νέα ταραχή, νέα άγωνία και χτυποκάβρι...

Η μαύρη...ή μαύρη, που τόσο με είχε ξαφνιασει, ειχε τα χαρακτηριστικά τής 'Ιζολίνας. Ήταν ή 'Ιζολίνα!... Θεέ μου!... Τήν κούταξα έμβρόντητος, μ' άνοιχτό τό στόμα... Κι' έκείνη μ' έκούταξε... Μά τί θέλημα, Θεέ μου!... Μ' ένα θέλημα σαρκασ-τικό, κοροιδευτικό, μ' ένα θέλημα που δέν ξεγυιάνει εύκολα. Άλλα γιατί ειχε μεταμφιεσθί έτσι ή 'Ιζολίνα; Γιατί ειχε άλλαξει τό χρώμα τού προσώπου της; Για να παίξη μαζί μου; Για να με δοκιμάση;...

Σκέφθηκα για μία στιγμή να την πλησιάσω και να τής ζη-τήσω συγγήνη. Νά τής ζητήσω να με συγχωρήση. Τό λάθος μου άλλωστε ήταν δικαιολογημένο.

Μά δέν πρόλαβα ούτε να μετακινήθώ καν άπ' τή θέσι μου. Ένας χορευτής, ένας Μεξικανός, πλησίασε την 'Ιζολίνα και κάθισε πλάι της, μέ οικειότητα.

Τόν κούταξα καλύτερα.

Ήταν ό 'Ιχούρρα!...

Ο άθλιος!... Είχε τολμήσει, λοιπόν, να ρηθί στο γορσό!... Περι-ρίμενα να τού μιλήση ή 'Ιζολίνα, για τό πάθημά μου. Περιμέ-να να τόν δώ να γελά είς θάρος μου. Τό ποθούσα αυτό. Γιατί θά τόν πλησίαζα άμέσως, θά τόν εμπάταϊζα και θά τόν καλού-σα σε μονομαχία.

Μά ή 'Ιζολίνα δέν τού μιλήσε, δέν τού ειπε τίποτα για τό πά-θημά μου. Ξανασούρεσε την ποσοπίδα της κι' άρχισα να μιλά μαζί του. Κι' όταν ή μουσική ξανάρχισε να παίζη, ρίχτηκαν στο γορσό μέ κέφι, χωρίς να μου δίνουν προσοχή.

Έφρένισα! Πλησίασα στο μουφρέ κι' άρχισα να πίνω, τό έ-να κρασί πάνω στο άλλο. Κι' έτσι, ζαλισμένος, χωρίς να κούτα-ζω πίσω μου, διέσχισα την αβουσα, θυγήκα έξω, πήδησα στ' ά-λογο μου και τράθηξα καλάζοντας σαν δαιμονισμένος προς τό κατάλυμα μου...

Α, Θεέ μου, πόσον ύπόφερα!...

Αν ειχα τόν 'Ιχούρρα μπροστά μου αυτή τή στιγμή, θά τόν εκμυτίαζα... Έγνοια του όμως... Έκτός τού Χολιγκουούρδ, θάχη πειά άλλον έναν άποσιόδο έχθρό: Έμένα!...

Όταν έφτασα στο κατάλυ-μα μου, άρχισα πάλι να πίνω. Έπινα με πείσμα, με τήν ά-πόφασι ν' άποκτηνωθώ, να ξε-χάσω...

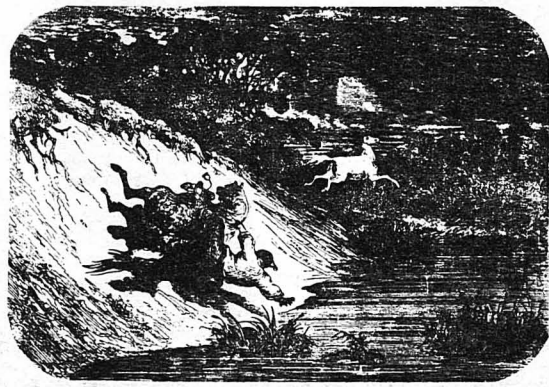
Και τό κατώρθωσα. Έμέθυ-σα κι' έπεσα στο κρεβάτι μου καταζαλισμένος. Άργη-σα, ώστόσο, να κοιμηθώ. Ψι-θύριζα τό όνομα τής 'Ιζολί-νας κι' έσφιγγα τίς γροθιές μου με λύσσα.

Νά ήταν άραγε μνηστειμέ-νη με τόν 'Ιχούρρα;

Κι' όμως την άγαπούσα, την ελάτρευα!...

Τί θά γινόμουν πλέον;

Θά κατανοούσα ένας κοινός εγκληματίας για την άγάπη της;...

Όσοι τόν κυνήγησαν, βρήκαν οίκερό θάνατο!...

Ο ΛΕΥΚΟΣ ΙΠΠΟΣ ΤΩΝ ΛΕΙΜΩΝΩΝ
Τό πρωί ζύτηνσα πολύ να-

ρίς. Το κεφάλι μου ήταν βαρύν από την ολιγοπαισία και θύγικα έξω για ν' αναπνεύσω καθαρόν αέρα και να συνέλθω. Κίτταξα μακριά, πρὸς τὸ μέρος ποῦ θρισκόταν ἡ ἀθιένδα τοῦ δὸν Ραμόν δὲ Βάρρας κί' ἀναστενάξα.

Ξαφνικά εἶδα νὰ πλησιάθῃ πρὸς τὸ μέρος μου ἕνας Μεξικανός. Τί διάβολο ζήτηστος; Ἦμιον ἔτοιμος νὰ τοῦ μιλήσω ἀπότομα, μὰ συγκρατήθηκα.

Ὁ Μεξικανὸς ἔβγαλε τὸ πλατύγυρο καπέλλο του, μὲ χαίρετρε με ἐσεασμὸ καὶ κατόπιν τράθηξε ἀπ' τὴν τσέπη του καὶ μούδωσε ἕνα γράμμα.

Ἡ καρδιά μου ἄρχισε νὰ χτυπᾷ δυνατά...

Ἡ συγκίνησίς μου ἦταν ἀπερίγραπτη...

Ἄν καὶ ὁ φάκελλος τοῦ γράμματος ἦταν ἔντελῶς λευκός, ἐντούτοις εἶχα τὴν προαίσθησι, πὼς τὸ γράμμα αὐτὸ ἐρχόταν ἀπὸ τὴν Ἴζολίνα.

Γιὰ νὰ κρῶμῃ τὴν ταραχὴ μου εἶπα στὸν Μεξικανὸ νὰ περιμένη μιά στιγμὴ καὶ μῆπκα στὸ κατάλυμά μου. Ἄνοιξα ἐκεῖ, μὲ χέρια ποῦτρεταν, τὸν φάκελλο κί' ἔβριξα ἕνα θλέμμα λαχτάρας στὴν ἐπιστολή. Ζήτη ὁ Θεός!... Ἀναγνώρισαν τὸν γραφικὸ χαρακτήρα τῆς Ἴζολίνας.

Τρελλὸς ἀπο εὐτυχία, διάβασα τὸ γράμμα τῆς ἀγαπημένης μου, γρήγορα-γρήγορα. Καὶ νὰ τί μουγραφε:

«Εὐγενέστατε λοχαγέ,

»Ἐπιτρέψατέ μου νὰ σᾶς εὐχηθῶ τὴν καλῆμεραν. Φαντάζομαι πόσο κουρασμένοι θὰ εἰσθε ἀπὸ τὸ χθεσινὸ χορὸ! Θυμάστε ἀκόμα τὸ χρώμα τῆς μαῖφης ντάμας σας; Ἄ, πόσο λίγο φιλόδιον εἴσαστε, λοχαγέ Βάφφιλδ!...

»Ἄς ξεχάσουμε ὅμως τὰ περασμένα, λοχαγέ. Κί' ἄς μιλήσουμε γιὰ πὸ ἐνδιαφέροντα πράγματα. Εἶχα — ὅπως ξέρετε — ἕνα ἄλογο, ἕνα λατρευτὸ ἄλογο, τὴ Λολίτα μου. Καὶ τὸ πολυαγαπημένο μου αὐτὸ ἄλογο μοῦ προσφέρατε, λοχαγέ. Τί πρέπει νὰ κάμω πλέον, γιὰ νὰ τὸ ἀντικαταστήσω; Δὲν δέχθηκα τὸ ἄλογο σας, τὸ ὁποῖο εὐγενέστατα μοῦ προσφέρατε, γιατί δὲν ἤθελα νὰ σᾶς στερηθῶ ἀπὸ ἕναν τόσο πιστὸ σύντροφο. Μπορεῖτε, ἐν τούτοις, λοχαγέ Βάφφιλδ, νὰ πληρώσετε τὴν ὀφειλὴ σας, καὶ νὰ πῶς: Ὑπάρχει στὴ χώρα αὐτὴ ἕνα περίφημο ἄλογο. Ἐνα ἄλογο εσαομιθιένιο, μπορεῖ νὰ πῆ κανεῖς, τὸ ὁποῖο ὄλοι οὐναῖζον κ' Ὁ Λευκὸς Ἴππος τῶν Λεμιώνων». Ἐνε ἕνα ἄλογο ἄγιο, ἰπέροχο, κομψότατο, γοργότατο. Ἐχει τὴν ἀσπράδα τοῦ χιονιστοῦ καὶ τὴ γοργοράδα τῆς χελιδόνος. Ἐ, λοιπὸν, λοχαγέ, ἀπὸ καιροῦ ἔχω τὴν ἐπιθυμία, ἐπιθυμία φλογερή, τὸ ὁμολογῶ, ν' ἀποκτήσω τὸ ἄλογο αὐτό. Ἐκμα τὰ πάντα γιὰ τὴν ἀπόκτησί του. Πολλοὶ ἔακουστοὶ Μεξικανοὶ κληγοῦν, πολλοὶ βοσκῶλοι τοῦ πατέρος μου, πολλοὶ ἰσηρέτες μας, μοναδικὸι στὸ ρῆξιμο τῆς θηλείας, ἐπεξεύρισαν νὰ μ' εὐχαριστήσουν. Κυνήγησαν μὲ πίστεια τὸν «Λευκὸ Ἴππο τῶν Λεμιώνων». Μὰ — ἠλοιομουν! — ἄλλοι ἀπὸ αὐτοὺς ἀπέστησαν κί' ἄλλοι σακατεῖτσαν κί' ἔμειναν ἀνάτηροι!...

»Ναί, λοχαγέ, ὅσοι κληγῶν τὸν «Λευκὸ Ἴππο τῶν Λεμιώνων», βοήθῃσαν οἰκτρό θάνατο!...

»Μεταξὺ ὄλων αὐτῶν ὕπηρχε κί' ἕνας γενναῖος κληγῶς, πολὺ ἔακουσμένος στὸ Μεξικό. Γενναῖος κί' ἄφοβος ἀντὸν Ἄρη!... Θέλησε κί' αὐτὸς νὰ πιάσῃ τὸν «Λευκὸ Ἴππο τῶν Λεμιώνων», πρὸς χάριν μου. Δυστυχῶς ὅμως ἔπεσε στὰ χέρια τῶν Ἐρυθροδέμων, οἱ ὁποῖοι τὸν βασάνισαν φρικτὰ καὶ τὸν ἐθανάτωσαν!...

»Λένε πολλοὶ, λοχαγέ, ὅτι ὁ «Λευκὸς Ἴππος τῶν Λεμιώνων» ἐνε ἀσύλληπτος, ὅτι πετᾷ ἀντὶ νάχη φτερά. Λένε πολλοὶ πῶς τὸ ἄλογο αὐτὸ ἐνε φάντασμα, δαμόνιο... Μὰ δὲν τὰ πιστεύω ἐγὼ αὐτὰ, λοχαγέ. Δὲν ἐνε δυνατόν νὰ ἐνε διάβολος τὸ ἰπέροχο αὐτὸ πλάσμα. Ὁ διάβολος, ἄλλωστε, ἐνε μαῦρος κί' ὄχι λευκὸς ἀντὸ τὸ χιόνι...

»Μὰ ἰσχύουν ἀκόμα καὶ μερικὸι, ποῦ ἰστοποῦντες ὅτι τὸ λευκὸ ἄλογο τῶν Λεμιώνων δὲν ὑπάρχει. Πὼς ἐνε μῦθος. Αὐτὸ, λοχαγέ, δὲν ἐνί ἀλήθεια. Ὁ «Λευκὸς Ἴππος τῶν Λεμιώνων» ἰσχύει. Τὸν εἶδαν πολλοὶ βοσκῶλοι μας. Πρὸ δύο ἀρχιθῶς ὄρων τὸν ἀντίκρυσε στὴ περὶχωρα ἕνας γηραιὸς βοσκὸς μας. Τὸ λευκὸ ἄλογο βόσκειται, τὴ στιγμὴ αὐτὴ, στὴν περιφέρειά μας. Καὶ τὸ ποῦ, λοχαγέ Βάφφιλδ, ὅσο τίποτε ἄλλο στὸν κόσμο. Πρεῖται νὰ τὸ ἀποκτήσω...

»Ποῦς ὅμως θὰ τολμησῇ νὰ τὸ κληγήσῃ; Ποῦς ἐνε ἱκανὸς γιὰ τὸ τόλμημα αὐτό; Ἐνας μονάχα ἀνθρώπος, λοχαγέ. Κί' ὁ ἀνθρώπος αὐτὸς εἴσατε σῆς!...

»Ναί, μόνον σῆς, λοχαγέ, ἰππεύοντας ἐπὶ τοῦ Μόρου σας, εἴσατε σὲ θεὰ νὰ συλλάβετε τὸ ἀσύλληπτο αὐτὸ ἄλογο.

»Συλλάβετέ το, λοχαγέ, κάμετέ μου τὴν μεγάλῃ αὐτὴ χάρι. Φέρετέ μου τὸν «Λευκὸν Ἴππο τῶν Λεμιώνων» καὶ θὰ σᾶς συγχωρήσω, μ' ὄλη μου τὴν καρδιά, καὶ γιὰ τὸ φόνο τῆς Λολίτας μου καὶ γιὰ τὸν...τρόπο σας ἀπέναντι τῆς μαῖφης ντάμας σας, σὸ χορὸ.

»Σᾶς ἰκετεύω, φέρετέ μου τὸν «Λευκὸν Ἴππο»!...

Ἴζολίνα

Μὲ τὴν διάβασα τὴν παράξενη αὐτὴ ἐπιστολή, ἕνα κύμα χαρᾶς πλημμύρισε τὴν καρδιά μου. Εἶχα ἀκούσει κί' ἐγὼ νὰ γίνεται λόγος γιὰ τὸ λευκὸ ἄλογο τῶν Λεμιώνων. Κυνήγι, θουκόλοι καὶ τυχοδιώκτες μίλουσαν γι' αὐτὸ, χρόνια καὶ χρόνια. Ὑπῆρχε λοιπὸν στ' ἀλήθεια; Ἀσφαλῶς ναί. Τὸ παρίσταναν ὅμως ὡς σάνταμα ἡ ἑξωφρενικὰς διηγήσεις τοῦ λαοῦ.

Πολλοὶ λέγανε, ἐπὶ παραδειγματι, ὅτι τὸ λευκὸ ἄλογο ἐμφανιζόταν, τὴν ἴδια στιγμὴ, σὲ δέκα διάφορα σημεῖα, ἀπομακρυσμένα τεραστίως τὸ ἕνα ἀπὸ τὸ ἄλλο.

Εἶχε κατανῆσει, δηλαδὴ, καὶ τὸ λευκὸ ἄλογο, σάν τὸ μαγικὸ ἐκεῖνο καράβι ποῦ ταξείευε σ' ὄλες τὶς θάλασσες, μὲ καπετάνιο τὸ Σατανᾶ!...

Ἄλλὰ κί' ἐγὼ ὁ ἴδιος εἶχα κληγήσει ἄλλοτε ἕνα τέτοιο ἄλογο, χωρὶς νὰ τὸ πιάσω, δυστυχῶς. Ἦταν ἄσπρο σάν τὸ χιόνι καὶ μονάχα τ' αὐτὰ του ἦσαν μαῖφρα, σάν τὸν ἔθενο...

Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ κληγήσω καὶ νὰ πιάσω μὲ κάθε βυσία τὸν Λευκὸ Ἴππο τῶν Λεμιώνων, ἀφοῦ μοῦ τὸ ζήτησεν ἡ Ἴζολίνα.

Φίλησα τὴν ἐπιστολή τῆς μὲ λαχτάρα κί' ἄρχισα νὰ σκέπτομαι...

Κατόπιν τινάχτηκα ἐπάνω καὶ θύγικα ἔξω, εἶπα στὸν Μεξικανὸ νὰ πῆ στὴν κυρία του νὰ εἰνε ἡσυχῃ, κί' ἀμέσως, χωρὶς νὰ χάνω στιγμὴ, ἄρχισα νὰ ἐτοιμάζομαι γιὰ τὸ μεγάλῃ κληγῆ. τὸ κληγῆ τοῦ λευκοῦ ἄλογοῦ...

Χίλιοι διάβολοι!... Θὰ κληγῶσαι καὶ θάπταια τὸ ἄλογο αὐτὸ κί' ἀν ἀκόμα ἦταν ὁ ἴδιος ὁ Σατανᾶς μεταμορφωμένος, ὅπως ἔλεγε ὁ λαός.

Ἡ ἐπιθυμία τῆς Ἴζολίνας ἐπρεπε νὰ ἐκπληρωθῆ.

Ἡ θάπταια τὸ λευκὸ ἄλογο ἡ θ' ἄσπια τὰ κόκκαλά μου στὶς ἐρημιές καὶ στὰ δάση τοῦ Μεξικοῦ. Τετέλεστα!

Σὲ μισὴ ὥρα ἦμιον ἔτοιμος.

Τὴν ἄλογο μας ἐδάξαμε κί' ἀγαλινάρι τους, ἔτσιμα κί' αὐτὰ γιὰ δρόμο.

Τὴν ἴδια στιγμὴ ἔφτασε στὸ κατάλυμά μου κί' ὁ θουκόλος τῆς Ἴζολίνας, ὁ ὁποῖος εἶχε δὴ τὸ λευκὸ ἄλογο στὰ περὶχωρα. Τὸν ἔστειλε ἡ ἴδια ἡ κυρία του, γιὰ νὰ μᾶς καθοδηγήσῃ.

Ἐκτὸς τοῦ θουκόλου, εἶχα πάρει μαζί μου καὶ δώδεκα ἀπὸ τοὺς ἄνδρας μου. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ἦσαν πεπειραμένοι κληγοῦν τῶν δασῶν, ἱκανοὶ νὰ κληγῶσουν καὶ τὸν ἴδιο τὸ διάβολο καὶ νὰ τὸν πιάσουν ἀπὸ τὰ κέρατα!...

Εἶχα τὴν ἐλπίδα, ὅτι δὲν θάβγαζαν νικημένους καὶ ντροπισμένους ἀπὸ τὴν ἐπιχείρησι αὐτῆ.

Ἐπὶ τὸν δρόμον ἐπὶ τῶν βασάνων φρικτὰ!... Ὁ θουκόλος τῆς Ἴζολίνας μ' ἐληηροφόρησεν ὅτι ὁ Λευκὸς Ἴππος τῶν Λεμιώνων εἶχε φαθὴ στὸ μέρος ποῦ θρισκόμαστε, μαζί μὲ μιά ἀγέλη σοφάνων, τῶν ὁποίων θεὰ ἦταν ἀσφαλῶς ὁ...καθ'ἀλλήριος!

Δὲν ὕπηρχε συνεπὲς ὁδὸς ν' ἀπομακρυνθῆ καὶ νὰ τὸν χάσουμε μέσα στὰ δάση. Ἐβασιζόμενον ἐξ ἄλλου πολὺ στὴν ταχύτητα καὶ στὴ νοημοσύνη τοῦ ἄλογοῦ μου.

Στὸ δρόμο ἐξήγησα στοὺς ἄνδρας μου, τί ζητοῦσα ἀπὸ αὐτούς. Ἡ ἀνακωινάσις μου αὐτὴ τοὺς ἐνθουσίασε. Εἶχαν ἀκούσει κί' αὐτοὶ πολλὰ γιὰ τὸ λευκὸ ἄλογο, δύο μάλιστα ἀπὸ αὐτούς, τὸ εἶχαν δῆ—ἄπως μοῦ εἶπαν—κατὰ τὶς περιπλανήσεις των στὰ Μεξικανικὰ δάση.

Προχωροῦσαμε καλπάζοντας ἀρκετὴν ὥρα. Ἡ φύσις γύρω μας ἀπλάνωνε μεγαλοπρεπῆς. Πέρασαμε ἕνα μέρος γεμιστὸ ἀγκαθωτοῦς θάμνων καὶ τέλος θρεθῆκαμε μπρὸς σὲ μιά πεδιάδα καταπράσινη.

Στὴν πεδιάδα αὐτὴ, πρὸ ἀρκετῆς ἀπόστασις ἀπὸ μᾶς, εἶδαμε ραφικά μὲν ἀγέλη ἀγρίων φορᾶδων νὰ σοῦκα ἡσυχᾶ-ἡσυχᾶ.

Ἦσαν ἐκεῖ σοφάδες ὄρσιες, ὄλων τῶν χρωμάτων, ποῦ θὰ τῆς ἐξήλεσε κάθε κληγῶς ἄλογο. Μὰ, δυστυχῶς, ἀνάμεσα σ' αὐτὰ δὲν ὕπηρχε τὸ ἄσπρο ἄλογο!

Τί εἶχε γίνει;

Εἶχε ἀπομακρυνθῆ ἀπὸ τὴν ἀγέλη καὶ θρισκόταν τὴ στιγμὴ αὐτὴ πολὺ μακριὰ ἀπ' τὸ μέρος ποῦ τὸ ζητοῦσαμε.

Κυτταγῆκαμε μ' ἕνα ἀσθημα πικρίας καὶ ἀπογοητεύσεως. Περισσότερο ἀπ' ἔλους στενοχωριόμενον ἐγὼ. Θὰ γύριζα, λοιπὸν, πίσω, μ' ἄδεινα χέρια;

Ἐνὼ ἔκανα τὶς θλιβερὰς αὐτὰς σκέψεις, μὲ πλησίασε ὁ θουκόλος τῆς Ἴζολίνας καὶ μοῦ εἶπε:

—Μὴν ἀπελπίζεστε ἔτσι ἔσκολα, κύριε. Τὸ ἄσπρο ἄλογο θὰ εἶνε ἐδῶ κοντὰ κάπου, ἀσφαλῶς.

Τὰ λόγια του μούδωσαν κουράγιο.

—Πῶς τὸ ξέρετε αὐτό; τὸν ρώτησα.

(Ἄκουθε!)

Ἐπεσε στὰ χέρια τῶν Ἐρυθροδέμων, οἱ ὁποῖοι τὸν βασάνισαν φρικτὰ!...